

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

Богљикаво шресе

Уредништво и администрација
Београд, Косовска 39/III

Претплату прима «Пресе» за про-
дају новина и часописа, Београд
Влајковићева 8.

Претплата, тромесечно 60.— дина,
полугодишње 120.—, годишње 240
динара.

БЕОГРАД, СУБОТА, 20 МАЈА 1944

БРОЈ 130 — ГОД. IV

РУКОПИСИ СЕ ПРИМАЈУ, ПА ШТАМПАЈУ ИЛИ БАЦАЈУ

ЊЕГОВ УСПЕХ

— Ову двојицу сам харашо дресирао...

ОН ЋЕ ИХ ОСЛОБОДИТИ

Генерал Александер изјавио је ових дана преко лондонског радио да ће он у најскоријем времену ослободити француски народ. Французе је ова вест толико ганула да су му послали захвални телеграм у коме су га молили да их уопште не ослобађа, јер су сити «ослободилачког» рада англоамеричке авијације, ко

ја поби толики народ грађујући војне објекте, а погађајући искључиво куће за становање. О прецизности англоамеричке авијације могли би и београђани да кажу коју реч. Али прича се да англоамериканци морају прво да поруше приватне зграде да би после лакше могли да уоче војне објекте.

РАНИ ПОЧЕТАК ТУРИСТИЧКЕ СЕЗОНЕ У СРБИЈИ

Сасвим неочекивано оживео је, нарочито међу богатијим београдским круговима, велики интерес за лепоте наше домовине. Изгледа, да је тај интерес још и далеко живљи него пре рата и носи много више патриотског обележја. Јер док се је ранијих година путовало на Ривијеру, у Швајцарску, Италију, крстарило по Средоземном мору или се правили излети чак до Норвешке, ове године наши туристи у натрпаним и пренатрпаним возовима крећу према Ваљево, Пожаревацу и Смедереву. Пиносава је засенила славу Нице, а Раб или Хвар није никада имао толику привлачну моћ као што је данас има Умка. Истина, у тим местима нема толиких туристичких атракција, али се побудио толики

патриотизам да је туристичка сезона почела чак и пре времена, још крајем априла.

ЕНГЛЕЗИ И ЗЛАТО

«Народно ослободилачки покрет» «маршала» Тита је по општем признању чисто комунистички покрет. Комунизам је противник капитала. Снага капитала мери се обиљем злата. Па ипак је «маршал» уперис ове снаге да докаже свету да злато бивше југословенске Народне банке припада једино њему. Питао би се човек шта ће комунистима злато, неће ваљда да праве капитале. Или можда Енглези не да ништа на креду, па треба платити. Једно је сигурно да се Енглези никако не могу одвојити од злата, па макар оно било и туђе. И кинези и титовци могу да свирају шта хоће и колико хоће, пре ће Енглези разорити цео Београд, него што ће коме дати грам злата.

СВИ ПУТЕВИ ВОДЕ У РИМ

Рајтер јавља да је савезничка архивна команда у Јужној Италији отпочела са генералном офанзивом. Не треба скватити да ће ту офанзиву извести генерали, јер су они најмање на двеста километара иза фронта. Генерална воје се зато да би се од ње уплашили европски народи. Сама офанзива имала је неслућен успех. Већ први десет дана напредовале су савезничке трупе педесет метара. Треба имати на уму да се напредовало по магли, тако да још није извесно на чијој су територији напредовали. Можда и на својој сопственој. Али, то није важно, јер главно је да су се трупе ставиле у покрет. Циљ им је стигао у Рим, а још из давнина је познато да сви путеви воде у Рим, па онда немари ако се пође мало и натраг.

ВОЈНИ ОБЈЕКАТ

После сигнала за непосредну опасност заустави се пред кућом једног циге неки жандарм. Погледа у праву неба очекујући долетак савезничких авиона.

Цига, који се налазио у подруму примети жандарма те брже боље истрча напоље и поче да преклиње жандарма:

— Склони се од моју кућу, љубим те у око госин жандар. Немо брз да ми од ову чатрљу правиш објекат.

РАЗГОВОР УГОДНИ

Англофил: Па нису људи криви. Преко радка су нас опомињали: «Склањајте се Срби од војних објеката... а ми ето нисмо слушали.

Србин: Па који су му то војни објекти... Би ли знао рећи!

Англофил: Наравно! То су на пример важне раскрснице као што су Београд, Ниш, Краљево итд.

Србин: Бре, ал' сијаш знање. Ко би рекао да је Стишка улица важна раскрсница, кад је то обичан хор-сокал!

ОПАСНО ЈЕ ПРИБЛИЖИТИ СЕ

Брачни пар на шетњи кроз зоолошки врт. Чувар им даје објашњења. Код кавеза једне животиње он им рече:

— Ово је чудна животиња. Страшно мрзи мајмуне. Чим их примети, бесни и скаче по кавезу.

— Хајмо даље. Јоцо, каже жена мужу, бојим се да не покида кавез.

СКОРОЈЕВИЋ НА ПУТУ

Пера је постао газда и кренуо на пут. Стигао је у један град на Приморју и отео у најотменијем хотелу. Келнер му објашњава:

— Господине, код нас се једе по следећем распореду: лаки доручак од 8—11, доручак од 11—13, ручак од 13—17 а вечера од 17—19 часова!

На то ће Пера:

— Ах, како је то незгодно! Ја сам, анаго, хтео да мало и град разгледам.

НА ДУПЛОМ КРМИЛУ

— Хоћемо ли се најзад спустити! Доста ми је ваших лупинага, виража и летења на леђа.

— Шта, па ја сам мислио да ви пилотирате!

СРЕЋАН ПОКОЈНИК

— Госпођо, када вам је умро муж?

— Три дана после венчања.

— Тако? Значи није се друго мучио.

СИГУРНО

— Господине, стали сте ми на жуљ!

— Не брините, где ја згазим ту трава не расте!

РАЈТЕР ЈАВЉА

У току дана савезнички бомбардери летели су над окупираним областима у Европи. У овим операцијама учествовало је две хиљаде авиона. Утврђено је не само да није изгубљен ни један савезнички бомбардер, него се чак вратило више авиона него што је пошло у акцију. Приликом бомбардовања тучени су војни објекти, тако је порушено на стотине кућа за становање. Наше бомбардерске екипе тако су усавршене, да је приликом бомбардовања једног моста на једној важној реци један наш пилот приметно да ће бачене бомбе промаштити циљ, брзо је пикирао авионом за бомбама, једну за другом поватао, онда се поново дигао у ваз и бацио бомбе тако да су све постигле свој циљ.

Заскочио му

Неки господин обраћа се дресеру лавова у једном циркусу:

— Само кад бих имао идиота сина дао бих га да буде дресер.

— Могуће је, али као што видите ваш отац то није учинио.

ТЕШКА НЕСРЕЋА ЈЕДНОГ БИВШЕГ НАРОДНОГ ПОСЛАНИКА

Како се из поузданог извора сазнаје заједница је и једног бившег народног посланика тешка несрећа. У партији покера изгубио је са четири кеца против флеша, што му је однело двеста хиљада динара, што претставља не само тежак материјалан губитак за њега, него је изазвало и извесни душевни потрес, пошто је то један дво оних пара којим је народ позлатио његов ранији рад и његово старање за народ.

ЛОЗА МОРГЕНТАУА

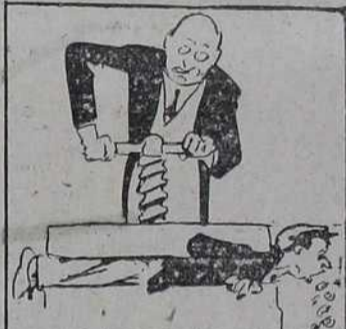
1844 Јеврејин Пинкел.

1874 Торбар Демејо

1914 Господин Лафонтен

1944 Мистер Моргентау

СОЛИДАН САМАЦ

— Цена ми конвенира. Само хтео бих још нешто да вас упитам. Да ли дозвољавате да ме моја вереница посећује једном недељно?

— Ко је ваша вереница?

— То не знам још. Ја сам, знате, тек од јуче у овом граду!

— Када би се могли ослободити наших гостију! Имам јаку главоболу.

— Али човече! Ипак их не можеш једноставно избацити!

— Наравно да не могу! Кажим, ипак, да би хтела да отпеваш неколико песама...

ЛАЖУ ВАС КАД КАЖУ

Ја се не бојим. Они неће нас. Ја никад нисам бежао. Срећом ташта ми је остала жива.

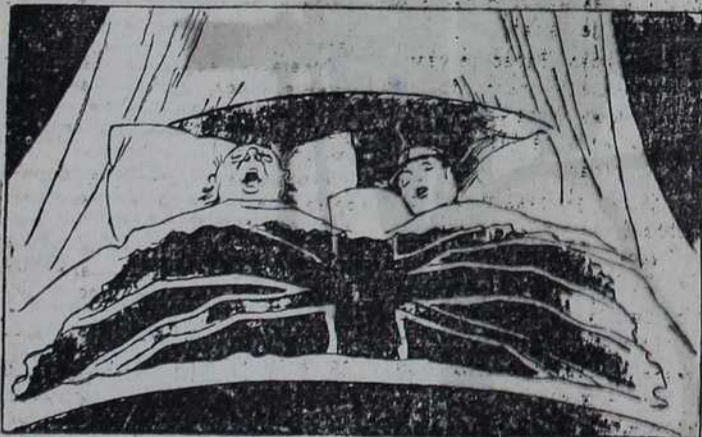
У својој кући ја сам господар. Ја и жена се никад не свађамо.

Већ два дана нисам пушио. Ми немамо новаца.

Власник и издавач: «Просветна заједница» а. д. Добрачина бр. 30/II.

Штампа: Штампарија «Луча», Кр. Наталије бр. 100. Тел.: 21-772.

ЕНГЛЕСКО ПОЉСКИ ПАКТ

1939

1944

П О Н И Ј И

Међу ансамблом завлада-ло је велико интересовање. Редитељ је казао да је за следећу претставу „Пајаца“ спремио изненађење.

— Шта ли то може да буде? — питали су се певачи међу собом, радознано, а истовремено и забринито. — Да није у питању неки нови певач који треба да се појави на следећој претстави и потамни славу некога од њих?..

Али плакат за претставу је изишао, а на њему се није појавило ниједно ново име. Тако је интересовање још више порасло када је редитељ уз заговоран осмех поновио своје обећање.

Радозналост је бивала из дана у дан све већа. Чињене су разне претпоставке, али нико није могао да предвиди оно што се заиста догодило. — Редитељ је нашао замену магарцу Марку који се досад појављивао у овој опери вукући колиџа. Наместо дугоухог Марка дошао је лепи пони са црном атласном длаком.

Изненађење је било веће него што се и сам редитељ надао. Када су видели понија упрегнутог у мала кола, сви су били одушевљени: примадона, певачи, певачице, чланови и чланице хора, статисти и статисткиње, па чак и сам позоришни ватрогасац.

— Диван је!
— Сладак!
— Срце је рођено!
— Како му је само грива лепа!

— Види само како паметно гледа!
— Па њушкица! Да га пољубиш, не друго.

Свако је за понија имао само лепу реч. А он је стајао поносит, упрегнут у свеж обојена мала кола, у новим блиставим амовима и као да је разумевао све ове похвале што су биле њему упућене. Тресао је гордо главом, лупкао ногом, а с времена на време махнуо дугим свиластим репом жвачући задовољно шећер из белих руку са руменим ноктима.

Одушевљење око понија било је тако велико да замало и претстава није задоцнила. Сценариста није на време дао знак за почетак,

јер се замајао доказујући како је месо од понија боље од телећег.

А затим је почела претстава. Отпеван је пролог, дигла се тешка азбестна завеса, снопови светлости из великих рефлектора пали су на позорницу и у току чина, уз звуке оркестра, победоносно се појавио пони са црном атласном длаком.

И не само глумци, и сама публика била је одушевљена понијем. Лак жамор који је прелетео од партера до галерије био је најбољи доказ за то.

Редитељ у својој ложи закрио се од среће: његово изненађење је успело.

Али изгледа да су симпатије биле обостране. И понију се свидело на позорници. Када је требало да га изведу, узјогнуо се, одмахнуо главом и одупирао се тако да су морали силом да га изгурају.

Али најстрашније дошло је тек доцније.

Када је Неда запевала своју велику арију, пони јој је иза кулиса одговорио једним дугим:

— Њи-хи-и-и-и!

Редитељ у ложи премро је. Публика се зачас ускомешала али је убрзо настао опет мир. На понија су били већ сви и заборавили када је дошло до велике арије „Смеј се Бајадок“. Тада се пони јавио још једанпут ржући сада још снажније и још убедљивије.

Као олујом донесен загладао је смех публиком. Сцена је била прекинута, певач је застао бацајући бесне погледе иза кулиса. Тамо су опет сви били окупљени око понија гурајући га, лупајући, псујући, трдећи га.

— Убијте ту наказу! — мумљао је кроз зубе редитељ гурајући и сам једно живинче са позорнице.

Али све је било доцкан. Када је певач хтео да продужи арију, неки обешенјак са галерије довикнуо је гласно:

— Чујмо понија!

Вл. С.

ЗНАЈУ ИСТОРИЈУ

— Децо, коћете ли већ једном престати да се тучете?

— Још не. Играмо се тридесетогодишњег рата.

— Поздравља вас моје сестра, и рекла ми је да вам кажем да ће доћи чим буде киша престало да пада.

ЦИГНИ ГРЕХ

Дошао неки циганин на исповед. И док је поп читао молитве, вешти цига успео је да украде попи његов ципни сат. И баш гада „народни пастир“ је говорио дирљиве речи о поштењу.

Слушав цига речи истине, увидео да је гадно погрешно и покајао се.

Мало допвије кад га је попа исповедао, цига одлучи да исправи грешку. Зато оборене главе, помало стидљиво рече попу:

„Оче, исповедам ти један велики грех. Украо сам сат“.

„Лепо је од тебе сине што при-

знајеш, него, да би био потпуно чист, врати власнику украдено!“ рече попа тронутим гласом.

„Ма ево га теби!“ рече цига и маши се за цип да га извади. „А, јок, јок! Газди га врати!“ одби попа крстећи се.

„Ма њему сам га давао, а он ћеће да прими“.

„Е онда, то није крај!“ заврши попа и савесно исповеди грешника.

МАЛИ АЦА У СЕЛУ

Родитељи су повели малог Ацу собом у избеглиштво у једно оближње село. Аца је ратно дете и све посматра са гледишта ратне логике.

Једног дана зачу се нека тучњава. Аца отрча пред кућу и стаде да послуша. Интересовало га је да ли је то бомбардовање или каква друга експлозија. Најзад погледа у наоблачено небо и сасвим важно закључи:

— То Бога пуца из противавионских топова.

ИЗЛЕТНИЧКИ ЛЕКSIKON

Пошто је велики део београдана мање више ових дана на сталном излету у околним селима, у којима проводи дане у одмору, то да би олакшали онима који још нису пошли на излет, а намеравају ићи, дајемо следеће објашњење ових иначе познатих речи и израза онако како их је чуо и забележио наш сарадник:

Бува — ближњи који с вама дели постелу.

Блато — сеоски асвалт.

Јаје — митолошки појам, који се претвара у стварност када изговориш мађијску реч „шећер“ или пак „плави камен“.

Кафана — једна од ретких установа која ужива неподељена симпатије села и града.

Киша — Божја благодет која упропашћује излетничке ципеле.

Месо — хиљадарка.

Покер — забавна игра се одмени београђани нису одрекли ни у излетништву.

Салата — једини артикул који можете у селу добити. Занимљиво је да тај артикул стаје у Београду седам динара, а у селу осам, па богами и десет.

Хиљадарка — јединица за мерење вредности, отприлике оно што је грам за тежину.

Пшеница — биљка која изгледа расте у Београду, мада смо у школи учили да је сеоског порекла.

Тоалет — простор који је већи од целе куће, чак и од целог села. Протеже се од Цветкове механе до Смедерева, од Топчидера до Младеновца и од Чукарице до Обреновца.

ПРОВАЛА У СТАНУ КОД БАКАЛИНА

— Узми шта год тоћеш, само немој да зовеш полицију!

ЗЛИКОВАЦ

Стајао сам у близини пијаце Каленића гувно. Света много, као да се дели шећер. Одједном, створи се гужва. Неки човек три десетих година проби се кроз гомилу и поче да бежи Његошевом улицом. Јурило га је неколико њих.

— Држите га! — викну неки дебељко. Држите га! Лопов!

Ја, међутим, пропустих бегунца да прође поред мене.

— Еј, људи, што га јурите, можда је био гладан па крао — рекох.

— Како гладан? Лично сам га видео кад је јео бурек — викну један од гонилаца.

— Јео је, јер је био гладан. Пустите га да миру! И он је човек. А шта је украо?

— Није крао. Варало је свет.

— Хм, није то тако страшно. И у трговини мора да се вара, ако човек жели да заради. А како је то варало?

— Мешао је ракију с водом, па продавао.

— Тако!? — викнух. Где ти лопуће! Треба га научити памети!

Појурих и ја за зликовцем што сам брже могао. После дуге јурњаве назад га стигох. Ухватио сам га и са највећим задовољством предао првом жандарму.

КАО ЈАЈЕ ЈАЈЕТУ

— Види се већ на први поглед да ти син личи на аџа.

ЈАНАЋКО ЈЕ ЧУО...

ЗАМЕНА СТАНА

Један београдски дневник донео је мали оглас у ком неко нуди модеран стан од пет соба у центру града за стан од једне собе и кујне на периферији. Како се знаје на овај корак нагнала је богатог сопственика стана само племенита жеља да и неком бедном становнику периферије пружи могућности да се упозна са свим угодностима модерног и луксузног стана у вароши. И још људи кажу, да нема више филантропа!

Писмо малој ЈОВИШЕ

Јуце смо ја и тата вратили се у Београд из села. Плаво људи казу не Мозез ти са сељацима. Казу они доста смо се ми муцили, Сад тлеба ви из београда да видите ста је Мука. Сеља код кога смо становали захтевао је Да спавамо сестоло у једном клевету. Ми смо се Бунили, али нам није помогло јел буне летко у спевају. Казе он, ако вам је ту тесно идите у стаљу. Нисмо ми коњи па да спавамо у Стали. Он се смеје и каже Има тамо и веће господе од вас. Ста смо могли него да се Влатимо куци па нек буде ста било и не Мозе се зивети довека на Излету. Плопало нам је тако десет иљадалки сто смо платили стан унапред. После су се Деца из села Бацали за нама бусењем, а Ја сам се пито ди је то село из Плица цика Јанка веселиновића.

Јова нацелиник носи од бомблдовања флор и пустио бладу, казе цовек погнула ми жена, а Ми је видели у милијевском Поток уватила једног флајела под луку па Као голуби само се гледају и несто Салућу. Нема ста моћна је. У селу смо се нагледали тлиста Цуда, оставиле Зене музеве, а музеви зене наплавије се цитав

псувај, плосто незна Цовек ко је сним у блаку. Сви запели па колите ли гузву колите. Ујка стева пито тату Да ли је цито пле неки дан у Обнови о оном Пауну из Војводинаца код алсца који је био највећи дон Зуан у банату, па га уватили везали и водили у платњи добосала од куће до куће и онда лупали: ево овај паун зивео је каста са том зеном, па онда са том, па онда са том и тако до сто један и натпаг. Тата казе моли бога стеве да се То не увее у београду. Ујка стева казе да је то немогуће јел ко би набавио толике добосе, а неби било ни добосала. Моле за добосале би било лако пола београђана би било добосали па би лупали оној длугој половини дон Зуана, а посе би само племенили улоге. Имали би сваки дан капневал.

У Београду око подне нема зиве душе. Сви су отисли у поља, а неки од нас седе плед пагумима и цекамо да засвила, толико смо постали музикални да се на сваки звук оклећемо и устајемо вас јовица

Цеки: Мислим да ипак није требало да кидаш. Или су те можда негде ангажовали да имитираш алармсирене. У сваком случају згодно ћеш послужити, јер код тебе нема опасности од кратког споја, као код електричних сирена.

Олги: Дабоме да ме чуди твоја камуфлажа са Мирком. Губиш драгоцено време, а наш би народ за тако шта рекао: млаћење празне слеме.

Претседници: Сад ћеш ваљда престати са скупљањем тих циглица. Ако је за вајду доста си накупила. Уосталом, обданишта подизати скоро је бесмислено, јер је доказано да су то врло важни војни објекти.

Буци: Пишеш да сте сада ти и сестра главне фора. Верујем. Ти си уватила сина. Сестра оца. Не зна се ту у ствари ко је коме род. Али важно је да вам се не може пребацити да нисте модерне.

Вањи: И за тебе важи горњи одговор. Руменило на лицу вештачки најбоље ћеш постићи употребом кармина или ружице.

Паланчаник: Не, није модерно уместо ташне носити ранац. То је у моди за сада само у Београду, зато је боље да моментално не копирасте београђанка.

Дрогерија на селу

У нашем селу постоји један дрогериста. Он је из Београда пренео велику количину робе коју продаје сељацима и избеглицама. Посао му иде готово као у престоници.

Једног дана седим ја код њега кад улази једна сељанка и наручује:

— Даћеш ми, овај... знаш... она пудер »Жан Пату« али само окр.

Дрогериста јој даде једну кутију.

— И онда, дела славе ти, дај ми ово политра колоњске воде »Марија Фарина«.

Дрогериста на лицу места справи наручену воду и на лепе етикету.

— Е сад ћеш ми, љубим те у срце, дати за пет банкони ону маст за вашке — заврши наруџбину сељанка

Конкуренција

Многи београдски лекари потражили су прибежиште у околним селима. Може се рећи да сви врше и тамо своју дужност врло савесно. Није редак случај да лекар уопште не наплати за преглед, давање савета и указивања помоћи.

Једна сељанка довела једног дана своју кћер на преглед неком познатом београдском лекару, који јој за преглед није ништа наплатио.

— Е жив био докторе, а оћеш ли ми дати и лекове, ал без паре? пита она.

— Е то, стара, не могу. Лекове мораш у апотеци да купиш.

— Онда ништа. Водићу ја њу баба Мирјани. Она ће јој за корпу кромпира одбајати; па ако јој је суђено остаће жива. А ја паре ни могу да дајем, јер зашто се мучимо и радимо, него да користимо овакве ситуације и стекнемо неку црквицу.

ПОПУЛАРНОСТ

Филмска дива: — Видиш, Ујка, како је непријатно изаћи самном кад не понесем у ташни своје слике са потписом.

ПОЉАНЧЕ

Раније у Београду није нико марио за пољанче. Пољанчетом се назива део обрађене земље, на ком расте само коров, чкаљ и на које домаћице из целог комшилука бацају разбијено сунђе и стакло на највеће огорчење босоног дече такође из целог комшилука. И ко да мари за такав бескорисни комад земље? Није он ваљао ни самом газди чак ни у самој вароши, а да се не говори о далекој периферији, па што да ваља неком другом?

Одједном су сва пољанчета на периферији — нарочито она на даљој периферији — порасла по својој важности и угледу. Људи, који раније ту периферију нису видели ни кроз прозоре својих аутомобила одједном су почели силно да се интересују за свако пољанче. И већ има много група Београђана које у међусобном разговору хвале „своје“ пољанче.

— Ми седимо преко дана на пољанчету.

— Па и ми.

— И ми.

И пошто таквих група има много, па следствено има много и пољанчета то је већ учињен предлог да се она — за лакшу оријентацију — крсте разни мименима. Лепо би на пример звучали начеве босоног дече такође зиви „Глумачко пољанче“, „Пољанче неустрашивих“, „Пољанче код девет фабриканата“, „Пољанче скромног капиталисте“, пољанче „И ми ноге за трке имамо“, „Пољанче Небојша“ и тако даље.

Наша пијаца

У селу С. није било раније пијаце, али откако је свет избегао из престонице, образовано је око општине нешто налик на пијацу. Ту се, углавном, може наћи лука, кромпира, салате, а каткад понеки сељак закоље и које јаре или јагње и донесе га на пијацу.

— Пошто јагњетина, пријатељу? — питам тако једног сељака.

— Сто банкни — одговара он.

— Хиљаду динара? Па зар не знаш да је цена месу максимирална?

— Можда, али ја, овај, нисам Максим.

Ајде па одговори

Мали Перица пита своју мајку: — Је ли, мамице, зашто млада на дан венчања носи белу хаљину?

— Па зато, сине, јер је то њен најсрећнији дан у животу.

— Али, мамице, зашто онда младожења носи црно одело?

НИЈЕ ВИДЕО У МРАКУ

— Перице, на столу су биле две јабуке, а сада је само једна. Шта то треба да значи?

— Знаш, мама... било је мрачно па нисам видео другу.

НИЈЕ ГА НАТЕРАЛА

— Мој вереник је добровољац, хвали се једна девојка.

— И мој такође, додаје друга.

— А шта мислите, наљуте се трећа, зар сам ја свога приморала.

Закаснио

— Где си био и шта си до сад радио?

— Паметна жена никад не пита мужа шта ради?

— Тако зар? Али паметан мушкарац ипак може да пита жену шта ради?

— Паметан мушкарац се уопште не жени.

Жарку: Видели смо да си се добро снашао у новој улози у Кнез Михајловој улици. Штета је само што нема публике. Утеши се да је све пролазно, и да ће ти рад спречити гојење.

Једном Јовану: Тврдили смо увек да си први радник у кући. Погрешили смо. Ти си наиме умни радник, а певачи су обични радници, тј. могу да раде у прашини, јер њима то неће шкодити, као што би рецимо теби. Зато је на излету лепше, него у Кнез Михајловој улици.

Јоци: Не знамо докле ћеш ту толику јурњаву издржати. Тешко је стићи на претставу, затим трком у Миријево, па натраг, па у Миријево и тако сваки лепо дан. Зато ти не замерамо што не обнављаш репертоар и пристајемо да гледамо стопедесете варијације једног истог вица.

Аци: Да нам је ко рекао' не би веровали да ћеш оставити самог Јоцу да се бори са публиком. Али, теби је био потребан одмор. Смех замара, а ти си се својим вицеима највише смејао.

Душану: Не јављаш нам где си. Сигурно си негде на чистом зраку. Радниш у зеленилу, под ведрим небом. Шта ћеш сигурно је сигурно. Незгода је само што се растури трио.

Пикавцу и друговима: Када вам је Београд аплаудирао, прсили сте се и смешили. Сад кад је требало снагом ваших мишица помоћи томе Београду, од вас спортиста ни трага ни гласа. Чује се ипак да се сунчате и студирате покер. Чувате ваљда кондицију.

Испробано

— Драга, ако ме будеш кадгод пагала, разболећу се тако, да ћу умрети.

— Али, срце, досада си увек оздрављао!